

Prof. Dr. Ulrich Eigler
Vorlesung FS 14
Einführung in die Literatur der Spätantike
Programm

1.	20.02.14	Die Spätantike als Epoche des Neubeginns Nemes. <i>ecl.</i> 3; Verg. <i>ecl.</i> 6
2.	27.02.14	Die Spätantike als Epoche des Endes? Hier. <i>epist.</i> 127,1; 12-14; Aug. <i>civ.</i> 1,4
3.	06.03.14	Kultur und Konflikt: Vom religiösen Streit zur sprachlichen Integration Min. Fel. 39; 25,1-5; Lact. <i>ira</i> 17,1-5
4.	13.03.14	Prudentius: Ein christlicher Horaz Prud. <i>epil.</i> ; Hor. <i>carm.</i> 2,18; Prud. <i>perist.</i> 2,413-440
5.	20.03.14	Geschichte als Lust und Last: Der christliche Umgang mit der römischen Vergangenheit Symm. <i>rel.</i> 3,9-10; Ambr. <i>epist.</i> 18,4-7; Prud. <i>c. Symm.</i> 2,634-768
6.	27.03.14	Die spätantike literarische Kultur als Gemeinschaft der Gebildeten <i>Epigr. Bob.</i> 5; Auson. <i>protr.</i> 45-65; Sidon. <i>epist.</i> 4,11,6; Amm. 14,6,16-18; Sidon. <i>epist.</i> 4,12
7.	03.04.14	Literatur als Krisenbewältigung: Claudius Claudianus und Rutilius Namatianus Rut. Nam. 1,47-164; Claud. <i>Hon. VI</i> 39-52; 520-536
8.	10.04.14	Augustins <i>civitas Dei</i> Aug. <i>civ.</i> 1 <i>praef.</i> ; Aug. <i>civ.</i> 14,28
9.	17.04.14	Augustin und die christliche Gelehrsamkeit Aug. <i>doctr. christ.</i> 4,18,35; 4,19,38; Cic. <i>orat.</i> 69; 100
	24.04.14	Oster-Ferien
	01.05.14	Tag der Arbeit
10.	08.05.14	Barbaren in den Köpfen? Vom <i>sermo rusticus</i> zur <i>rusticitas</i> Hier. <i>epist.</i> 22,29-30; [Athanasius], <i>Vita Antonii</i> 77 (<i>versio latina anonyma</i>) Sidon. <i>epist.</i> 7,9,1-4; Caesar. <i>serm.</i> 1,20
11.	15.05.14	Schreiben am Barbarenhof: Boethius und Cassiodor Boeth. <i>cons.</i> 1 m. 1; pr. 1; Cassiod. <i>var. praef.</i> ; Cassiod. <i>inst.</i> 1 <i>praef.</i> 1
12.	22.05.14	Klausursitzung und Abschluss-Vorlesung Von der Villa ins Kloster: Die neuen Bedingungen der lateinischen Schriftkultur

Prof. Dr. Ulrich Eigler
Vorlesung FS 14
Einführung in die Literatur der Spätantike
1. Kollegstunde (20. Februar 2014)
Die Spätantike als Epoche des Neubeginns

Texte: 1. Nemes. *ecl.* 3
 2. Verg. *ecl.* 6

Text 1: Nemes. *ecl.* 3 (Ed.: H. J. Williams, Leiden 1986)

Nyctilus atque Micon nec non et pulcher Amyntas
 torrentem patula vitabant ilice solem,
 cum Pan venatu fessus recubare sub ulmo
 coeperat et somno laxatus sumere vires;
 quem super ex tereti pendeat fistula ramo. 5
 hanc pueri, tamquam praedam pro carmine possent
 sumere fasque esset calamos tractare deorum,
 invadunt furto; sed nec resonare canorem
 fistula quem suerat nec vult contexere carmen,
 sed pro carminibus male dissona sibila reddit, 10
 cum Pan excussus sonitu stridentis avenae
 iamque videns: "pueri, si carmina poscitis" inquit,
 "ipse canam: nulli fas est inflare cicutas,
 quas ego Maenaliis cera coniungo sub antris.
 iamque ortus, Lenaeae, tuos et semina vitis 15
 ordine detexam: debemus carmina Baccho".
 haec fatus coepit calamis sic montivagus Pan:
 "te cano, qui gravidis hederata fronte corymbis
 viteaserta plicas quique udo palmite tigris
 ducis odoratis perfusus colla capillis, 20
 vera Iovis proles: iam tunc post sidera caeli
 sola Iovem Semele vidit Iovis ora professum.
 hunc pater omnipotens, venturi providus aevi,
 pertulit et iusto produxit tempore partus,
 hunc Nymphae Faunisque senes Satyrique procaces, 25
 nosque etiam Nysae viridi nutrimus in antro.
 quin et Silenus parvum veneratus alumnum
 aut gremio fovet aut resupinis sustinet ulnis,
 evocat aut risum digito motu quietem
 allicit aut tremulis quassat crepitacula palmis. 30
 cui deus arridens horrentes pectore setas
 vellicat aut digitis aures astringit acutas
 applauditve manu mutilum caput aut breve mentum
 et simas tenero collidit pollice nares.

interea pueri florescit pube iuventus 35
 flavaque maturo tumuerunt tempora cornu.
 tum primum laetas ostendit pampinus uvas:
 mirantur Satyri frondes et poma Lyaei.
 tum deus: "o Satyri, maturos carpite fetus"
 dixit, "et ignotos primi calcate racemos." 40
 vix haec ediderat, decerpunt vitibus uvas
 et portant calathis celerique elidere planta
 concava saxa super properant: vindemia fervet
 collibus in summis, crebro pede rumpitur uva
 nudaque purpureo sparguntur pectora musto. 45
 tum Satyri, lasciva cohors, sibi pocula quisque
 obvia corripunt: quae fors dedit, arripit usus.
 cantharon hic retinet, cornu bibit alter adunco,
 concavat ille manus palmasque in pocula vertit,
 pronus at ille lacu bibit et crepitantibus haurit 50
 musta labris; alius vocalia cymbala mergit
 atque alius latices pressis resupinus ab uvis
 excipit; at potu saliens liquor ore resultat,
 spumeus inque umeros et pectora defluit umor.
 omnia ludus habet cantusque chorique licentes; 55
 et venerem iam vina movent: raptantur amantes
 concubitu Satyri fugientes iungere Nymphas
 iamiamque elapsas hic crine, hic veste retentat.
 tum primum roseo Silenus cymbia musto
 plena senex avide non aequis viribus hausit: 60
 ex illo venas inflatus nectare dulci
 hesternoque gravis semper ridetur Iaccho.
 quin etiam deus ille, deus Iove prosatus ipso,
 et plantis uvas premit et de vitibus hastas
 integit et lyncei praebet cratera bibenti." 65
 haec Pan Maenalia pueros in valle docebat,
 sparsas donec oves campo conducere in unum
 nox iubet, uberibus suadens siccare fluorem
 lactis et in niveas adstrictum cogere glaebas.

Text 2: Verg. *ecl.* 6 (Ed.: R.A.B. Mynors, Oxford 1969 (OCT))

Prima Syracosio dignata est ludere uersu
 nostra neque erubuit siluas habitare Thalea.
 Cum canerem reges et proelia, Cynthius aurem
 uellit et admonuit: "Pastorem, Tityre, pinguis
 pascere oportet ouis, deductum dicere carmen." 5
 Nunc ego (namque super tibi erunt, qui dicere laudes,
 Vare, tuas cupiant et tristia condere bella)
 agrestem tenui meditabor harundine Musam:
 Non iniussa cano. Si quis tamen haec quoque, si quis
 captus amore leget, te nostrae, Vare, myricae, 10
 te nemus omne canet; nec Phoebo gratior ulla est
 quam sibi quae Vari praescipsit pagina nomen.
 Pergite, Pierides. Chromis et Mnasyllus in antro
 Silenum pueri somno uidere iacentem,
 inflatum hesternis uenas, ut semper, Iaccho; 15
 serta procul tantum capiti delapsa iacebant,
 et grauis attrita pendebat cantharus ansa.
 Adgressi (nam saepe senex spe carminis ambo
 luserat) iniciunt ipsis ex uincula sertis.
 Addit se sociam timidisque superuenit Aegle. 20
 Aegle Naiadum pulcherrima, iamque uidenti
 sanguineis frontem moris et tempora pingit.
 Ille dolum ridens: "Quo uincula nectitis?" inquit.
 "Soluite me, pueri; satis est potuisse uideri.
 Carmina quae uultis cognoscite; carmina uobis, 25
 huic aliud mercedis erit." Simul incipit ipse.
 Tum uero in numerum Faunosque ferasque uideres
 ludere, tum rigidas motare cacumina quercus.
 Nec tantum Phoebo gaudet Parnasia rupes,
 nec tantum Rhodope miratur et Ismarus Orphea. 30
 Namque canebat uti magnum per inane coacta
 semina terrarumque animaeque marisque fuissent
 et liquidi simul ignis; ut his ex omnia primis
 omnia et ipse tener mundi concreuerit orbis;
 tum durare solum et discludere Nerea ponto 35
 coeperit et rerum paulatim sumere formas;
 iamque nouum terrae stupeant lucescere solem,
 altius atque cadant summotis nubibus imbres,
 incipiant siluae cum primum surgere cumque
 rara per ignaros errent animalia montis. 40
 Hinc lapides Pyrrhae iactos, Saturnia regna,
 Caucasiasque refert uolucris furtumque Promethei.
 His adiungit, Hylan nautae quo fonte relictum

clamassent, ut litus ,Hyla, Hyla' omne sonaret;
 et fortunatam, si numquam armenta fuissent, 45
 Pasiphaen niuei solatur amore iuenci.
 A, uirgo infelix, quae te dementia cepit!
 Proetides implerunt falsis mugitibus agros,
 at non tam turpis pecudum tamen ulla secuta
 concubitus, quamuis collo timuisset aratrum 50
 et saepe in leui quaesisset cornua fronte.
 A! uirgo infelix, tu nunc in montibus erras:
 ille latus niueum molli fultus hyacintho
 ilice sub nigra pallentis ruminat herbas
 aut aliquam in magno sequitur grege. "Claudite Nymphae, 55
 Dictaeae Nymphae, nemorum iam claudite saltus,
 si qua forte ferant oculis sese obuia nostris
 errabunda bouis uestigia; forsitan illum
 aut herba captum uiridi aut armenta secutum
 perducant aliquae stabula ad Gortynia uaccae." 60
 Tum canit Hesperidum miratam mala puellam;
 tum Phaethontidas musco circumdat amarae
 corticis, atque solo proceras erigit alnos.
 Tum canit, errantem Permessi ad flumina Gallum
 Aonas in montis ut duxerit una sororum, 65
 utque uiro Phoebi chorus adsurrexerit omnis;
 ut Linus haec illi diuino carmine pastor
 floribus atque apio crinis ornatus amaro
 dixerit: "Hos tibi dant calamos (en accipe) Musae,
 Ascraeo quos ante seni, quibus ille solebat 70
 cantando rigidas deducere montibus ornos.
 His tibi Grynei nemoris dicatur origo,
 ne quis sit lucus quo se plus iactet Apollo."
 Quid loquar aut Scyllam Nisi, quam fama secuta est
 candida succinctam latrantibus inguina monstris 75
 Dulichias uexasse rates, et gurgite in alto,
 a! timidos nautas canibus lacerasse marinis;
 aut ut mutatos Terei narrauerit artus,
 quas illi Philomela dapes, quae dona pararit,
 quo cursu deserta petiuerit et quibus ante 80
 infelix sua tecta super uolitaerit alis?
 Omnia, quae Phoebo quondam meditante beatus
 audiit Eurotas iussitque ediscere lauros,
 ille canit, pulsae referunt ad sidera ualles;
 cogere donec ouis stabulis numerumque referre 85
 iussit et inuito processit Vesper Olympo.

Prof. Dr. Ulrich Eigler
Vorlesung FS 14
Einführung in die Literatur der Spätantike
2. Kollegstunde (27. Februar 2014)
Die Spätantike als Epoche des Endes?

Texte: 1. Hier. *epist.* 127,1; 12-14
 2. Aug. *civ.* 1,4

Text 1: Hier. *epist.* 127,1; 12-14 (Ed.: F. A. Wright, London ⁶1991 (Loeb))

1. Saepe et multum flagitas, virgo Christi Principia, ut memoriam sanctae feminae Marcellae litteris recolam et bonum, quo diu fructi sumus, etiam ceteris noscendum imitandumque describam. Satisque doleo, quod hortaris sponte currentem et me arbitraris indigere precibus, qui ne tibi quidem in eius dilectione concedam multoque plus accipiam quam tribuam beneficii tantarum recordatione virtutum. Nam ut hucusque reticerem et biennium praeterirem silentio, non fuit dissimulationis, ut male aestimas, sed tristitiae incredibilis, quae ita meum obpressit animum, ut melius iudicarem tacere inpraesentiarum, quam nihil dignus illius laudibus dicere. Neque vero Marcellam tuam, immo meam et, ut verius loquar, nostram, omniumque sanctorum et proprie Romanae urbis inclitum decus, institutis rhetorum praedicabo, ut exponam illustrem familiam, alti sanguinis decus et stemmata per consules et praefectos praetorio decurrentia. Nihil in illa laudabo, nisi quod proprium est et in eo nobilius, quod opibus et nobilitate contempta facta est paupertate et humilitate nobilior.

[...]

12. Dum haec aguntur in Iebus, terribilis de occidente rumor adfertur obsideri Romam et auro salutem civium redimi spoliatosque rursus circumdari, ut post substantiam vitam quoque amitterent. Haeret vox et singultus intercipiunt verba dictantis. Capitur urbs, quae totum cepit orbem, immo fame perit ante quam gladio et vix pauci, qui caperentur, inventi sunt. Ad nefandos cibos erupit esurientium rabies et sua invicem membra laniant, dum mater non parcat lactanti infantiae et recipit utero, quem paulo ante effuderat. ‚Nocte Moab capta est, nocte cecidit murus eius. Deus, venerunt gentes in hereditatem tuam, polluerunt templum sanctum tuum, posuerunt Hierusalem in pomorum custodiam, posuerunt cadavera servorum tuorum escas volatilibus caeli, carnes sanctorum tuorum bestiis terrae. Effuderunt sanguinem ipsorum sicut aquam in circuitu Hierusalem et non erat, qui sepeliret.‘

,Quis cladem illius noctis, quis funera fando
 explicet aut possit lacrimis aequare dolorem?
 urbs antiqua ruit multos dominata per annos
 plurima perque vias sparguntur inertia passim
 corpora perque domos, et plurima mortis imago.‘ [Verg. *Aen.* II, 361-65; 369]

13. Cum interim, ut tanta confusione rerum, Marcellae quoque domum cruentus victor ingreditur – ‚Sit mihi fas audita loqui‘, immo a santis viris visa narrare, qui interfuere praesentes, qui te dicunt in periculo quoque ei fuisse sociatam – intrepido vultu excepisse

dicitur introgressos; cumque posceretur aurum et defossas opes vili excusaret tunica, non tamen fecit fidem voluntariae paupertatis. Caesam fustibus flagellisque aiunt non sensisse tormenta, sed hoc lacrimis, hoc pedibus eorum egisse prostratam, ne te a suo consortio separarent, ne sustineret adulescentia, quod senilis aetas timere non poterat. Christus dura corda mollivit et inter cruentos gladios invenit locum pietas. Cumque et illam et te ad beati Pauli basilicam barbari deduxissent, ut vel salutem vobis ostenderent vel sepulchrum, in tantam laetitiam dicitur erupisse, ut gratias ageret Deo, quod te sibi integram reservasset, quod pauperem illam non fecisset captivitas, sed invenisset, quod egeret cotidiano cibo, quod saturata Christo non sentiret esuriem, quod et voce et opere loqueretur: „Nuda exivi de ventre matris meae, nuda et redeam. Sicut domino visum est, ita et factum est. Sit nomen domini benedictum.“

14. Post aliquot menses sana, integra vegetoque corpusculo dormivit in Domino et te paupertatulae suae, immo per te pauperes reliquit heredes claudens oculos in manibus tuis, reddens spiritum in tuis oculis, dum inter lacrimas illa rideret conscientia vitae bonae et praemiis futurorum. Haec tibi, Marcella venerabilis, et haec tibi, Principia filia, una et brevi lucubratione dictavi non eloquii venustate sed voluntate gratissimi in vos animi et Deo et legentibus placere desiderans.

Text 2: Aug. *civ.* 1,4 (Ed.: B. Dombart/A. Kalb, Leipzig/Stuttgart⁵1993 (Teubner))

[IV] Ipsa, ut dixi, Troia, mater populi Romani, sacratis locis deorum suorum munire non potuit ciues suos ab ignibus ferroque Graecorum, eosdem ipsos deos colentium; quin etiam

,Iunonis asylo
custodes lecti, Phoenix et dirus Vlixes,
praedam adseruabant; huc undique Troia gaza
incensis erepta adytis mensaeque deorum
crateresque auro solidi captiuaque uestis
congeritur. Pueri et puidae longo ordine matres
stant circum.’

[Verg. *Aen.* II, 761-67]

Electus est uidelicet locus tantae deae sacratus, non unde captiuos non liceret educere, sed ubi captiuos liberet includere. Compara nunc asyllum illud non cuiuslibet dei gregalis uel de turba plebis, sed Iouis ipsius sororis et coniugis et reginae omnium deorum cum memoriis nostrorum apostolorum. Illuc incensis templis et diis erepta spolia portabantur, non donanda uictis, sed diuidenda uictoribus; huc autem et quod alibi ad ea loca pertinere compertum est cum honore et obsequio religiosissimo reportatum est. Ibi amissa, hic seruata libertas; ibi clausa, hic interdicta captiuitas; ibi possidendi a dominantibus hostibus premebantur, huc liberandi a miserantibus ducebantur: postremo illud Iunonis templum sibi elegerat auaritia et superbia leuium Graeculorum, istas Christi basilicas misericordia et humilitas etiam inmanium barbarorum. Nisi forte Graeci quidem in illa sua uictoria templis deorum communium pepercerunt atque illo confugientes miseros uictosque Troianos ferire uel captiuare non ausi sunt, sed Vergilius poetarum more illa mentitus est. Immo uero morem hostium ciuitates euertentium ille descripsit.

Prof. Dr. Ulrich Eigler
Vorlesung FS 14
Einführung in die Literatur der Spätantike
3. Kollegstunde (06. März 2014)
Kultur und Konflikt: Vom religiösen Streit zur sprachlichen Integration

Texte: 1. Min. Fel. 39; 25,1-5
 2. Lact. *ira* 17,1-5

Text 1: Min. Fel. 39; 25,1-5 (Ed.: B. Kytzler, Leipzig/Stuttgart 1992 (Teubner))

39. Cum Octavius perorasset, aliquamdiu nos ad silentium stupefacti intentos vultus tenebamus, et quod ad me est, magnitudine admirationis evanui, quod ea, quae facilius est sentire quam dicere, et argumentis et exemplis et lectionum auctoritatibus adornasset et quod malevolos isdem illis, quibus armantur, philosophorum telis retudisset, ostendisset etiam veritatem non tantummodo facilem sed et favorabilem.

25. 1. "At tamen ista ipsa superstitio Romanis dedit auxit fundavit imperium, cum non tam virtute quam religione et pietate pollerent." nimirum insignis et nobilis iustitia Romana ab ipsius imperii nascentis incunabulis auspicata est. 2. nonne in ortu suo et scelere collecti et muniti immanitatis suae terrore creverunt? nam asylo prima plebs congregata est: confluerant perditii, facinerosi incesti sicarii proditores, et ut ipse Romulus imperator et rector populum suum facinore praecelleret, parricidium fecit. 3. haec prima sunt auspicia religiosae civitatis. mox alienas virgines iam desponsatas, iam destinatas et nonnullas de matrimonio mulierculas sine more rapuit violavit inlusit, et cum earum parentibus, id est cum soceris suis, bellum miscuit, propinquum sanguinem fudit. quid inreligiosius, quid audacius, quid ipsa sceleris confidentia tutius? 4. iam finitimos agro pellere, civitates proximas evertere cum templis et altaribus, captos cogere, damnis alienis et suis sceleribus adolescere cum Romulo regibus ceteris et posteris ducibus disciplina communis est. 5. ita quicquid Romani tenent colunt possident, audaciae praeda est: templa omnia de manubiis, id est de ruinis urbium, de spoliis deorum, de caedibus sacerdotum.

Text 2: Lact. *ira* 17,1-5 (Ed.: C. Ingreteau, Paris 1982 (SC))

17. 1. Deus, inquit Epicurus, nihil curat. – Nullam igitur habet potestatem. Curare enim necesse est eum, qui habeat; vel si habeat, et non utitur, quae tanta negligentiae causa est ut ei non dicam nostrum genus, sed etiam mundus ipse sit vilis? 2. – Ideo, inquit, incorruptus est ac beatus quia semper quietus. – Cui ergo administratio tantarum rerum cessit, si haec a deo neglegantur quae videmus ratione summa gubernari? Aut quietus esse quomodo potest qui vivit et sentit? Nam quies aut somni res est aut mortis. 3. Sed nec somnus habet quietem. Nam cum soporati sumus, corpus quidem quiescit, animus tamen inrequietus agitur; imagines sibi quas cernat adfingit ut naturalem suum motum exercent varietate visorum, avocatque se falsis dum membra saturentur ac vigorem capiant de quiete. 4. Quies igitur sempiterna solius mortis est. Si

autem mors deum non attingit, deus igitur numquam quietus est. Dei vero actio quae potest esse nisi mundi administratio? Si vero mundi curam gerit, curat igitur hominum vitam deus et singulorum actus animadvertit eosque sapientes ac bonos esse desiderat. 5. Haec est voluntas dei, haec divina lex; quam qui sequitur, qui observat, deo carus est. Necesse est igitur, ut ira moveatur deus adversus eum, qui hanc aeternam divinamque legem aut violaverit, aut spreverit.

Prof. Dr. Ulrich Eigler
Vorlesung FS 14
Einführung in die Literatur der Spätantike
4. Kollegstunde (13. März 2014)
Prudentius: Ein christlicher Horaz

Texte: 1. Prud. *epil.*
 2. Hor. *carm.* 2,18
 3. Prud. *perist.* 2,413-440

Text 1: Prud. *epil.* (Ed.: H. J. Thomson, London ²1961 (Loeb))

Immolat Deo Patri	
pius, fidelis, innocens, pudicus	
dona conscientiae,	
quibus beata mens abundat intus.	
alter et pecuniam	5
recidit, unde victitent egeni.	
nos citos iambicos	
sacramus et rotatiles trochaeos	
sanctitatis indigi	
nec ad levamen pauperum potentes.	10
approbat tamen Deus	
pedestre carmen et benignus audit.	
multa divitis domo	
sita est per omnes angulos supellex:	
fulget aureus scyfus	15
nec aere defit expolita pelvis,	
est et olla fictilis	
gravisque et ampla argentea est parapsis,	
sunt eburna quaepiam,	
nonnulla quercu sunt cavata et ulmo.	20
omne vas fit utile	
quod est ad usum congruens erilem;	
instruunt enim domum	
ut empta magno, sic parata ligno.	
me paterno in atrio	25
ut obsoletum vasculum caducis	
Christus aptat usibus	
sinitque parte in anguli manere.	
munus ecce fictile	
inimus intra regiam salutis.	30
attamen vel infimam	
Deo obsequellam praestitisse prodest.	
quidquid illud accidit,	
iuvabit ore personasse Christum.	

Text 2: Hor. *carm.* 2,18 (Ed.: D. R. Shackleton Bailey, Leipzig/München ⁴2001 (Teubner))

Non ebur neque aureum
 mea renidet in domo lacunar,
 non trabes Hymettiae
 premunt columnas ultima recisas

Africa, neque Attali 5
 ignotus heres regiam occupavi,
 nec Laconicas mihi
 trahunt honestae purpuras clientae.

at fides et ingeni
 benigna vena est pauperemque dives 10
 me petit: nihil supra
 deos lacesso, nec potentem amicum

largiora flagito,
 satis beatus unicus Sabinis.
 truditur dies die 15
 novaeque pergunt interire lunae:

tu secanda marmora
 locas sub ipsum funus et sepulcri
 inmemor struis domos
 marisque Bais obstrepentis urges 20

summovere litora
 parum locuples continente ripa.
 quid quod usque proximos
 revellis agri terminos et ultra

limites clientium 25
 salis avarus? Pellitur paternos
 in sinu ferens deos
 et uxor et vir sordidosque natos.

nulla certior tamen
 rapacis Orci fine destinata 30
 aula divitem manet.
 erum quid ultra tendis? aequa tellus

pauperi recluditur
 regumque pueris, nec satelles Orci
 callidum Promethea 35
 revexit auro captus. hic superbum

Tantalum atque Tantali
 genus coercet, hic levare functum
 pauperem laboribus
 vocatus atque non vocatus audit. 40

Text 3: Prud. *perist.* 2,413-440 (Ed.: H. J. Thomson, London ²1961 (Loeb))

'o Christe, nomen unicum,
 o splendor, o uirtus Patris,
 o factor orbis et poli, 415
 atque auctor horum moenium,

qui scepra Romae in vertice
 rerum locasti, sanciens
 mundum Quirinali togae
 servire et armis cedere, 420

ut discrepantum gentium
 mores et observantiam
 linguasque et ingenia et sacra
 unis domares legibus,

en omne sub regnum Remi 425
 mortale concessit genus,
 idem loquuntur dissoni
 ritus, id ipsum sentiunt.

hoc destinatum quo magis
 ius Christiani nominis, 430
 quodcumque terrarum iacet,
 uno inligaret vinculo.

da, Christe, Romanis tuis,
 sit christiana ut civitas,
 per quam dedisti ut ceteris 435
 mens una sacrorum foret.

confoederantur omnia
 hinc inde membra in symbolum,
 mansuescit orbis subditus,
 mansuescat et summum caput. 440

Prof. Dr. Ulrich Eigler
Vorlesung FS 14
Einführung in die Literatur der Spätantike
5. Kollegstunde (20. März 2014)

Geschichte als Lust und Last: Der christliche Umgang mit der römischen Vergangenheit

Texte: 1. *Symm. rel.* 3,9-10
 2. *Ambr. epist.* 18,4-7
 3. *Prud. c. Symm.* 2,634-768

Text 1: *Symm. rel.* 3,9-10 (Ed.: R. Klein, *Der Streit um den Victoriaaltar*, Darmstadt 1972)

9. Romam nunc putemus adsistere atque his vobiscum agere sermonibus: Optimi principum, patres patriae, reveremini annos meos, in quos me pius ritus adduxit! Utar caerimoniis avitis; neque enim paenitet. Vivam meo more, quia libera sum! Hic cultus in leges meas orbem redegit, haec sacra Hannibalem a moenibus, a Capitolio Senonas reppulerunt. Ad hoc ergo servata sum, ut longaeva reprehendar?

10. Videro, quale sit, quod instituendum putatur; sera tamen et contumeliosa est emendatio senectutis. Ergo diis patriis, diis indigetibus pacem rogamus. Aequum est, quidquid omnes colunt, unum putari. Eadem spectamus astra, commune caelum est, idem nos mundus involvit. Quid interest, qua quisque prudentia verum requirat? Uno itinere non potest perveniri ad tam grande secretum. Sed haec otiosorum disputatio est. Nunc preces, non certamina offerimus.

Text 2: *Ambr. epist.* 18,4-7 (Ed.: R. Klein, *Der Streit um den Victoriaaltar*, Darmstadt 1972)

4. In prima propositione flebili Roma quaestu sermonis inlacrimat veteres, ut ait, cultus caerimoniarum requirens. Haec sacra, inquit, Hannibalem a moenibus, a Capitolio Senonas reppulerunt. Itaque dum sacrorum potentia praedicatur, infirmitas proditur. Ergo Hannibal diu sacris insultavit Romanis et diis contra se dimicantibus usque ad muros urbis vincendo pervenit. Cur se obsideri passi sunt, pro quibus deorum suorum arma pugnabant?

5. Nam de Senonibus quid loquar, quos Capitolii secreta penetrantes Romanae reliquiae non tulissent, nisi eos pavido anser strepitu prodidisset? En quales templa Romana praesules habent. Ubi tunc erat Iuppiter? An in ansere loquebatur?

6. Verum quid negem sacrorum ritus militasse Romanis? Sed etiam Hannibal eosdem deos colebat. Utrum volunt igitur? Eligant. Si in Romanis vicerunt sacra, in Carthaginensibus ergo superata sunt; si in Carthaginensibus triumphata, nec Romanis utique profuerunt.

7. Facessat igitur invidiosa illa populi Romani querela! Non hanc Roma mandavit. Aliis illa eos interpellat vocibus: Quid me casso quotidie gregis innocui sanguine cruentatis? Non in fibris pecudum, sed in viribus bellatorum tropaea victoriae sunt. Aliis ego disciplinis orbem subegi. Militabat Camillus, qui sublata Capitolio signa caesis Tarpeiae rupis triumphatoribus reportavit. Stravit virtus, quos religio non removet. Quid de Atilio loquar, qui militiam etiam mortis inpendit? Africanus non inter Capitolii aras, sed inter Hannibalis acies triumphum invenit. Quid mihi veterum exempla profertis? Odi ritus Neronum. Quid dicam bimenstres

imperatores et terminos regum cum exordiis copulatos? Aut forte illud est novum barbaros suis excessisse finibus? Numquid etiam illi Christiani fuerunt, quorum miserabili novoque exemplo alter captivus imperator, sub altero captivus orbis, fefellisse quae victoriam promittebant, suas caerimonias prodiderunt? Numquid et tunc non erat ara Victoriae? Paenitet lapsus et vetusta canities pudendi sanguinis traxit ruborem. Non erubesco cum toto orbe longaeva converti. Verum certe est, quia nulla aetas ad perdiscendum sera est. Erubescat senectus, quae emendare se non potest. *Non annorum canities est laudanda, sed morum* [Sap. 4, 8f.]. Nullus pudor est ad meliora transire. Hoc solum habebam commune cum barbaris, quia deum antea nesciebam. Sacrificium vestrum ritus est bestiarum cruore respergi. Quid in mortuis pecudibus quaeritis dei voces? Venite et discite in terris caelestem militiam. Hic vivimus et illic militamus. Caeli mysterium doceat me deus ipse, qui condidit, non homo, qui se ipsum ignoravit. Cui magis de deo quam deo credam? Quomodo possum vobis credere, qui fatemini vos ignorare quod colitis?

Text 3: Prud. *c. Symm.* 2,634-768 (Ed.: H. J. Thomson, London ²1961 (Loeb))

en ades, Omnipotens, concordibus influe terris:
iam mundus te, Christe, capit, quem congrege nexu 635
pax et Roma tenent. capita haec et culmina rerum
esse iubes, nec Roma tibi sine pace probatur,
et pax ut placeat facit excellentia Romae,
quae motus varios simul et dicione coeracet
et terrore premit; nec enim spoliata prioris 640
robore virtutis senuit nec saecula sensit,
nec tremulis, cum bella vocant, capit arma lacertis,
nec tam degeneri venerandis supplicat ore
principibus, quam vult praenobilis ille senator,
orandi arte potens et callida fingere doctus 645
mentitumque gravis personae inducere pondus,
ut tragicus cantor ligno tegit ora cavato,
grande aliquod cuius per hiatum crimen anhelet.
si vocem simulare licet, nempe aptior ista
vox Romae est, quam nunc eius sub nomine promam. 650
quae quia turpe putat templorum flere repulsam
aegidaque in dubiis pro se pugnasse periclis
dicere seque gravem senio inclinante fateri,
ductores complexa suos sic laeta profatur:
„O clari salvete duces, generosa propago 655
principis invicti, sub quo senium omne renascens
deposui vidique meam flavescere rursus
canitiem: nam cum mortalia cuncta vetustas
inminuat, mihi longa dies aliud parit aevum,
quae vivendo diu didici contemnere finem. 660
nunc, nunc iusta meis reverentia competit annis,

nunc merito dicor venerabilis et caput orbis,
 cum galeam sub fronde oleae cristasque rubentes
 concutio viridi velans fera cingula serto
 atque armata Deum sine crimine caedis adoro. 665
 crimen enim, piget heu, crimen persuaserat atrox
 Iuppiter, ut sacro iustorum sanguine tincta
 adsuetum bellis scelerarem funere ferrum.
 illius instinctu primus Nero matre perempta
 sanguinem apostolicum bibit ac me strage piorum 670
 polluit et proprium facinus mihi saevus inussit.
 post hunc et Decius iugulis bacchatus apertis
 insanam pavit rabiem; mox et sitis arsit
 multorum similis, per vulnera tristia flagrans
 extrahere insignes animas ac ludere poenis 675
 undantesque meum in gremium defundere mortes
 et sub iure fori non noxia colla secare.
 hac me labe ream modo tempora vestra piarunt.
 vivo pie vobis auctoribus, in pia pridem
 arte Iovis, fateor; quid enim non ille cruentum 680
 tradidit? aut quid mite sibi placidumve poposcit?
 qui, dum praemetuit cultus inolescere Christi,
 saeviit ac miserum foedavit sanguine saeculum.
 et sunt qui nobis bella exprobrare sinistra
 non dubitent, postquam templorum sprevimus aras, 685
 adfirmantque Libyn Collinae a cardine portae
 Hannibalem Iovis imperio Martisque repulsum.
 victores Senonas Capitoli ex arce fugatos
 cum super e celso pugnarent numina saxo!
 qui mihi praeteritam cladem veteresque dolores 690
 inculcant iterum, videant me tempore vestro
 iam nil tale pati: nullus mea barbarus hostis
 cuspide claustra quatit, non armis, veste, comisque
 ignotus capta passim vagus errat in urbe
 transalpina meam rapiens in vincula pubem. 695
 temptavit Geticus nuper delere tyrannus
 Italiam patrio veniens iuratus ab Histro
 has arces aequare solo, tecta aurea flammis
 solvere, mastrucis proceres vestire togatos;
 iamque ruens Venetos turmis protriverat agros 700
 et Ligurum vastarat opes et amoena profundi
 rura Padi Tuscumque solum victo amne premebat.
 depulit hos nimbos equitum non pervigil anser,
 proditor occulti tenebrosa nocte pericli,
 sed vis cruda virum perfractaque congrementum 705
 pectora nec trepidans animus subcumbere leto

pro patria et pulchram per vulnera quaerere laudem.
 numquid et ille dies Iove contulit auspice tantum
 virtutis pretium? dux agminis imperiique
 Christipotens nobis iuvenis fuit, et comes eius 710
 atque parens Stilicho, Deus unus Christus utrique.
 huius adoratis altaribus et cruce fronti
 inscripta cecinere tubae: prima hasta dracones
 praecurrit, quae Christi apicem sublimior effert.
 illic ter denis gens exitiabilis annis 715
 Pannoniae poenas tandem deleta pependit.
 corpora famosis olim ditata rapinis
 in cumulos congesta iacent; mirabere seris,
 posteritas, saeculis inhumata cadavera late,
 quae Pollentinos texerunt ossibus agros. 720
 si potui manibus Gallorum excisa levare
 de cinerum squalore caput, redeunte Camillo
 signa renidenti fumans si fronte recepi,
 si potui miseris sertis redimire ruinas
 et male pendentes lauro praecingere tures, 725
 quo te suscipiam gremio, fortissime princeps?
 quos spargam flores? quibus insertabo coronis
 atria? quae festis suspendam pallia portis,
 inmundis tanti belli ac te stante sub armis
 libera et aure tenus Geticos experta tumultus? 730
 scande triumphalem currum, spoliisque receptis
 huc Christo comitante veni. date, vincula demam
 captivis gregibus; manicas deponite longo
 tritas servitio, matrum iuvenumque catervae.
 dediscat servire senex laris exsul aviti, 735
 discat et ad patrium limen genitrice reversa
 ingenuum se nosse puer. timor omnis abesto;
 vicimus, exsultare libet. quid tale repulso
 Poenorum quondam duce contigit? ille petita
 postquam perculerat tremefacta repagula portae, 740
 Baianis resolutus aquis durissima luxu
 robora destituit ferrumque libidine fregit.
 at noster Stilico congressus cominus ipsa
 ex acie ferrata virum dare terga coegit.
 hic Christus nobis Deus adfuit et mera virtus, 745
 illic lascivum, Campania fertilis, hostem
 deliciae vicere tuae, non Iuppiter acrem
 protexit Fabium, sed iuvit amoena Tarentus,
 quae dedit inlecebris domitum calcare tyrannum.
 his ego pro meritis quae praemia digna rependam, 750
 non habeo: membra statuis effingere vile est;

virtutem nil vile decet, nam vile, quod aetas
eripit: aera cadunt aut fulvum defluit aurum
aut candor perit argenti si defuit usus,
et fuscata situ corrumpit vena colorem. 755
viva tibi, princeps, debetur gloria, vivum
virtutis pretium decus immortale secuto.
regnator mundi Christo sociabere in aevum,
quo ductore meum trahis ad caelestia regnum.
nil te permoveat magni vox rhetoris, oro, 760
qui sub legati specie sacra mortua plorans
ingenii telis et fandi viribus audet,
heu, nostram temptare fidem nec te videt ac me
devotos, Auguste, Deo, cui sordida templa
clausimus et madidas sanie deiecimus aras. 765
unus nostra regat servetque palatia Christus;
ne quis Romuleas daemon iam noverit arces,
sed soli pacis Domino mea serviat aula.“

Prof. Dr. Ulrich Eigler
Vorlesung FS 14
Einführung in die Literatur der Spätantike
6. Kollegstunde (27. März 2014)
Die spätantike literarische Kultur als Gemeinschaft der Gebildeten

- Texte:** 1. *Epigr. Bob. 5*
 2. *Auson. protr. 45-65*
 3. *Sidon. epist. 4,11,6*
 4. *Amm. 14,6,16-18*
 5. *Sidon. epist. 4,12*

Text 1: *Epigr. Bob. 5* (Ed.: W. Speyer, Leipzig 1963 (Teubner))

Parcus amator opum, blandorum victor honorum	
hic studia et Musis otia amica colo	
Iunius Ausoniae notus testudinis ales,	
quodque voluptati est, hinc capio atque fruor:	4
rura, domus, rigui genuinis fontibus horti	
dulciaque imparium marmora Pieridum.	
vivere sic placidamque iuvat proferre senectam,	
docta revolventem scripta virum veterum.	8

Text 2: *Auson. protr. 45-65* (Ed.: R. P. H. Green, Oxford 1999 (OCT))

perlege, quodcumque est memorabile; prima monebo.	45
conditor Iliados et amabilis orsa Menandri	
evolvenda tibi; tu flexu et acumine vocis	
innumeros numeros doctis accentibus effer	
affectusque impone legens; distinctio sensum	
auget et ignavis dant intervalla vigorem.	50
ecquando ista meae contingent dona senectae?	
quando oblita mihi tot carmina totque per aevum	
conexa historiae, soccos aulaeaeque regum	
et melicos lyricosque modos profundo novabis	
obductosque seni facies puerascere sensus?	55
te praeunte, nepos, modulata poemata Flacci	
altisonumque iterum fas est didicisse Maronem.	
tu quoque, qui Latium lecto sermone, Terenti,	
comis et astricto percurris pulpita socco,	
ad nova vix memorem diverbia coge senectam.	60
iam facinus, Catilina, tuum Lepidique tumultum,	
ab Lepido et Catulo iam res et tempora Romae	

orsus bis senos seriem conecto per annos;
iam lego civili mixtum Mavorte duellum,
movit quod socio Sertorius exul Hiberno.

65

Text 3: Sidon. *epist.* 4,11,6 (Ed.: A. Loyen, Paris 1970 (Les Belles Lettres))

6. Sed quid dolorem nostrum moderaturi causis potius doloris fomenta sufficimus? Ergo, ut dicere institueramus, huic iam, ut est illud Maronianum, cineri ingrato id est gratiam non relatuo neniam condidimus tristem luctuosamque propemodum laboriose, quia faceret dictandi desuetudo difficultatem, nisi quod animum natura desidiosissimum dolor fletu gravidus accendit. Eius hoc carmen est:

„Germani decus et dolor Mamerti, mirantum unica pompa episcoporum, hoc dat caespite membra Claudianus, triplex bybliothea quo magistro, Romana, Attica, Christiana fulsit;	5
quam totam monachus uirente in aevo secreta bibit institutione, orator, dialecticus, poeta, tractator, geometra, musicusque, doctus soluere uincla quaestionum et uerbi gladio secare sectas, si quae catholicam fidem laccessunt. Psalmorum hic modulator et phonascus ante altaria fratre gratulante instructas docuit sonare classes.	10 15
Hic sollemnibus annuis parauit quae quo tempore lecta conuenirent. Antistes fuit ordine in secundo, fratrem fasce levans episcopali. Nam de pontificis tenore summi ille insignia sumpsit, hic laborem.	20
At tu, quisque doles, amice lector, de tanto quasi nil viro supersit, udis parce genis rigare marmor: mens et gloria non queunt humari.	25

Text 4: Amm. 14,6,16-18 (Ed.: W. Seyfarth, Leipzig 1978 (Teubner))

16. Mensarum enim uoragines et uarias uoluptatum illecebras, ne longius progrediar, praetermitto illuc transiturus, quod quidam per ampla spatia urbis subuersasque silices sine periculi metu properantes equos uelut publicos signatis quod dicitur calcibus agitant

familiarium agmina tamquam praedatorios globos post terga trahentes ne Sannione quidem, ut ait comicus, domi relicto. quos imitatae matronae complures opertis capitibus et basternis per latera civitatis cuncta discurrunt.

17. utque proeliorum periti rectores primo cateruas densas opponunt et fortes, deinde leues armaturas, post iaculatores ultimasque subsidiales acies, si fors adegerit, iuuaturas, ita praepositis urbanae familiae suos pense digerentibus sollicite, quos insignes faciunt uirgae dextris aptatae, uelut tessera data castrensi iuxta uehiculi frontem omne textrinum incedit; huic atratum coquinae iungitur ministerium, dein totum promiscue seruitium cum otiosis plebeiis de uicinitate coniunctis; postrema multitudo spadonum a senibus in pueros desinens obluridi distortaque liniamentorum compage deformes, ut, quaqua incesserit quisquam, cernens mutilorum hominum agmina detestetur memoriam Semiramidis reginae illius ueteris, quae teneros mares castrauit omnium prima uelut uim iniectans naturae eandemque ab instituto cursu retorquens, quae inter ipsa oriundi crepundia per primigenios seminis fontes tacita quodam modo lege uias propagandae posteritatis ostendit.

18. Quod cum ita sit, paucae domus studiorum seriis cultibus antea celebratae nunc ludibriis ignauiae torpentis exundant uocali sonu perflabili tinnitu fidium resultantes. denique pro philosopho cantor et in locum oratoris doctor artium ludicarum accitur et bibliothecis sepulchrorum ritu in perpetuum clausis organa fabricantur hydraulica et lyrae ad speciem carpentorum ingentes tibiaeque et histrionici gestus instrumenta non leuia.

Text 5: Sidon. *epist.* 4,12 (Ed.: A. Loyen, Paris 1970 (Les Belles Lettres))

Sidonius Simplicio et Apollinari suis salutem.

1. Deus bone, quantum naufragioso pelago conformis est motus animorum, quippe cum nuntiorum turbinibus aduersis quasi propria tempestate confunditur! Nuper ego filiusque communis Terentianae Hecyrae sales ruminabamus; studentem assidebam naturae meminens et professionis oblitus quoque absolutius rhythmos comicos incitata docilitate sequeretur, ipse etiam fabulam similis argumenti, id est Epitrepontem Menandri in manibus habebam. 2. Legebamus pariter, laudabamus iocabamurque et, quae uota communia sunt, illum lectio, me ille capiebat, cum repente puer familiaris adstitit uultuosus. Cui nos: „quid ita?“ et ille: „Lectorem“, inquit, „Constantem nomine pro foribus uidi a dominis Simplicio et Apollinare redeuntem; dedit quidem litteras quas acceperat sed perdidit quas recepit.“ 3. Quibus agnitis serenitas laetitiae meae confestim nubilo superducti maeroris insorduit tantamque mihi bilem nuntii huiusce contrarietas excitauit, ut per plurimos dies illum ipsum hermam stolidissimum uenire ante oculos meos inexoratus arcuerim, laturus aegre, si mihi apices aut quoscumque aut quorumcumque non redderet, taceam uestros, qui mihi, dum recti compos animus durat, minime frequentes maxime desiderabiles iudicabuntur. 4. At postquam nostra sensim temporis interuallo ira defremuit, percontor admissum, num uerbo quippiam praeterea detulisset. Respondit ipse, quamquam esset trepidus et sternax et prae reatu balbutiret ore, caecutiret intuitu, totum quo instrui, quo delectari ualerem, paginis quae intercidissent fuisse mandatum. Quocirca recurrere ad pugillares, replicate membranas et scripta rescribite. Tamdiu enim aequanimiter admitto, ut desiderio meo sinister euentus officiat, donec ad uos nostro sermone perueniat ad nos uestrum non peruenisse sermonem. Valet.

Prof. Dr. Ulrich Eigler
Vorlesung FS 14
Einführung in die Literatur der Spätantike
7. Kollegstunde (03. April 2014)
Literatur als Krisenbewältigung: Claudius Claudianus und Rutilius Namatianus

Texte: 1. Rut. Nam. 1,47-164
 2. Claud. *Hon. VI* 39-52; 520-536

Text 1: Rut. Nam. 1,47-164 (Ed.: E. Doblhofer, Heidelberg 1972)

„Exaudi, regina tui pulcherrima mundi,
 inter sidereos, Roma, recepta polos!
 exaudi, genitrix hominum genitrixque deorum;
 non procul a caelo per tua templa sumus. 50
 te canimus semperque, sinent dum fata, canemus:
 sospes nemo potest immemor esse tui.
 obruerint citius scelerata oblivia solem
 quam tuus e nostro corde recedat honos.
 nam solis radiis aequalia munera tendis, 55
 qua circumfusus fluctuat Oceanus.
 volitur ipse tibi, qui continet omnia, Phoebus
 eque tuis ortos in tua condit equos.
 te non flammigeris Libye tardavit harenis,
 non armata suo reppulit ursa gelu: 60
 quantum vitalis natura tetendit in axes,
 tantum virtuti pervia terra tuae.
 fecisti patriam diversis gentibus unam;
 profuit iniustis te dominante capi,
 dumque offers victis proprii consortia iuris, 65
 urbem fecisti, quod prius orbis erat.
 auctores generis Venerem Martemque fatemur,
 Aeneadam matrem Romulidumque patrem.
 mitigat armatas victrix clementia vires,
 convenit in mores nomen utrumque tuos. 70
 hinc tibi certandi bona parcendique voluptas:
 quos timuit, superat; quos superavit, amat.
 inventrix oleae colitur vinique repertor
 et qui primus humo pressit aratra puer.
 aras Paeoniam meruit medicina per artem, 75
 factus et Alcides nobilitate deus:
 tu quoque legiferis mundum complexa triumphis,
 foedere communi vivere cuncta facis.
 te, dea, te celebrat Romanus ubique resessus

pacificoque gerit libera colla iugo. 80
 omnia perpetuos quae servant sidera motus
 nullum viderunt pulchrius imperium.
 quid simile Assyriis conectere contigit armis?
 Medi finitimos condomuere suos;
 magni Parthorum reges Macetumque tyranni 85
 mutua per varias iura dedere vices.
 nec tibi nascenti plures animaeque manusque,
 sed plus consilii iudiciiue fuit.
 iustis bellorum causis nec pace superba
 nobilis ad summas gloria venit opes. 90
 quod regnas minus est quam quod regnare mereris;
 excedis factis grandia fata tuis.
 percensere labor densis decora alta trophaeis,
 ut si quis stellas pernumerare velit,
 confunduntque vagos delubra micantia visus: 95
 ipsos crediderim sic habitare deos.
 quid loquar aereo pendentes fornice rivos,
 qua vix imbriferas tolleret Iris aquas;
 hos potius dicas crevisse in sidera montes,
 tale Giganteum Graecia laudat opus. 100
 intercepta tuis conduntur flumina muris,
 consumunt totos celsa lavacra lacus,
 nec minus et propriis celebrantur roscida venis
 totaque nativo moenia fonte sonant;
 frigidus aestivas hinc temperat halitus auras 105
 innocuamque levat purior unda sitim.
 nempe tibi subitus calidarum gurges aquarum
 rupit Tarpeias hoste premente vias.
 si foret aeternus, casum fortasse putarem:
 auxilio fluxit, qui rediturus erat. 110
 quid loquar inclusas inter laquearia silvas,
 vernula quae vario carmine ludit avis!
 vere tuo numquam mulceri desinit annus
 deliciasque tuas victa tuetur hiems.
 erige crinales lauros seniumque sacрати 115
 verticis in virides, Roma, refinge comas;
 aurea turrigero radient diademata cono
 perpetuosque ignes aureus umbo vomat.
 abscondat tristem deleta iniuria casum,
 contemptus solidet vulnera clausa dolor. 120
 adversis solemne tuis sperare secunda:
 exemplo caeli ditia damna subis.
 astrorum flammae renovant occasibus ortus;
 lunam finiri cernis, ut incipiat.

victoris Brenni non distulit Allia poenam, 125
     Sammis servitio foedera saeva luit,
 post multas Pyrrhum clades superata fugasti,
     flevit successus Hannibal ipse suos.
 quae mergi nequeunt, nixu maiore resurgunt
     exiliuntque imis altius acta vadis; 130
 utque novas vires fax inclinata resumit,
     clarior ex humili sorte superna petis.
 porrige victuras Romana in saecula leges
     solaque fatales non vereare colos,
 quamvis sedecies denis et mille peractis 135
     annus praeterea iam tibi nonus eat.
 quae restant, nullis obnoxia tempora metis,
     dum stabunt terrae, dum polus astra feret;
 illud te reparat, quod cetera regna resolvit:
     ordo renascendi est crescere posse malis. 140
 ergo age, sacrilegae tandem cadat hostia gentis,
     submittant trepidi perfida colla Getae.
 ditia pacatae dent vectigalia terrae,
     impleat augustos barbara praeda sinus;
 aeternum tibi Rhenus aret, tibi Nilus inundet 145
     altricemque suam fertilis orbis alat.
 quin et fecundas tibi conferat Africa messes,
     sole suo dives, sed magis imbre tuo.
 interea et Latiis consurgant horrea sulcis
     pinguiaque Hesperio nectare prela fluant. 150
 ipse triumphali redimitus arundine Tibris
     Romuleis famulas usibus aptet aquas
 atque opulenta tibi placidis commercia ripis
     devehat hinc ruris, subvehat inde maris.
 pande, precor, gemino pacatum Castore pontum, 155
     temperet aequoream dux Cytherea viam,
 si non displicui, regerem cum iura Quirini,
     si colui sanctos consulique patres.
 nam quod nulla meum strinxerunt crimina ferrum,
     non sit praefecti gloria, sed populi. 160
 sive datur patriis vitam componere terris
     sive oculis umquam restituere meis,
 fortunatus agam votoque beatior omni,
     semper digneris si meminisse mei.“

Text 2: Claud. *Hon. VI* 39-52; 520-536 (Ed.: M. Dewar, Oxford 1996)

non alium certe decuit rectoribus orbis	
esse larem, nulloque magis se colle potestas	40
aestimat et summi sentit fastigia iuris.	
attollens apicem subiectis regia rostris	
tot circum delubra uidet tantisque deorum	
cingitur excubiis! iuuat infra recta Tonantis	
cernere Tarpeia pendentes rupe Gigantas	45
caelatasque fores mediisque uolantia signa	
nubibus et densum stipantibus aethera templis	
aeaque uestitis numerosa puppe columnis	
consita subnixasque iugis inmanibus aedes,	
naturam cumulante manu, spoliisque micantes	50
innumeros arcus. acies stupet igne metalli	
et circumfuso trepidans obtunditur auro.	
 [...]	
 inde salutato libatis Thybride lymphis	520
excipiunt arcus operosaque semita uastis	
molibus et quidquid tantae praemittitur urbi.	
ac uelut officiis trepidantibus ora puellae	
spe propiore tori mater sollertior ornat	
adueniente proco uestesque et cingula comit	525
saepe manu uiridique angustat iaspide pectus	
substringitque comam gemmis et colla monili	
circuit et bacis onerat candentibus aures,	
sic oculis placitura tuis insignior auctis	
collibus et nota maior se Roma uidendum	530
obtulit. addebant pulchrum noua moenia uultum	
audito perfecta recens rumore Getarum,	
profecitque opifex decori timor, et, uice mira,	
quam pax intulerat bello discussa senectus	
erexit subitas turres cinctosque coegit	535
septem continuo montes iuuenescere muro.	

Prof. Dr. Ulrich Eigler
Vorlesung FS 14
Einführung in die Literatur der Spätantike
8. Kollegstunde (10. April 2014)
Augustins *civitas Dei*

Texte: 1. Aug. *civ.* 1 *praef.*
 2. Aug. *civ.* 14,28

Text 1: Aug. *civ.* 1 *praef.* (Ed.: B. Dombart/A. Kalb, Leipzig/Stuttgart⁵1993 (Teubner))

Gloriosissimam civitatem Dei sive in hoc temporum cursu, cum inter impios peregrinatur ex fide vivens, sive in illa stabilitate sedis aeternae, quam nunc expectat per patientiam, *quoadusque iustitia convertatur in iudicium* [Ps. 93, 15], deinceps adeptura per excellentiam victoria ultima et pace perfecta, hoc opere instituto et mea ad te promissione debito defendere adversus eos, qui conditori eius deos suos praeferunt, fili carissime Marcelline, suscepi, magnum opus et arduum, sed Deus adiutor noster est. Nam scio quibus viribus opus sit, ut persuadeatur superbis quanta sit virtus humilitatis, qua fit ut omnia terrena cacumina temporali mobilitate nutantia non humano usurpata fastu, sed divina gratia donata celsitudo transcendat. Rex enim et conditor civitatis huius, de qua loqui instituimus, in scriptura populi sui sententiam divinae legis aperuit, qua dictum est: *Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam* [Prov. 3, 34]. Hoc vero, quod Dei est, superbae quoque animae spiritus inflatus adfectat amatque sibi in laudibus dici:

Parcere subiectis et debellare superbos [Verg. *Aen.* 6,853].

Unde etiam de terrena ciuitate, quae cum dominari adpetit, etsi populi serviant, ipsa ei dominandi libido dominatur, non est praetereundum silentio quidquid dicere suscepti huius operis ratio postulat si facultas datur.

Text 2: Aug. *civ.* 14,28 (Ed.: B. Dombart/A. Kalb, Leipzig/Stuttgart⁵1993 (Teubner))

[XXVIII] Fecerunt itaque civitates duas amores duo, terrenam scilicet amor sui usque ad contemptum Dei, caelestem vero amor Dei usque ad contemptum sui. Denique illa in se ipsa, haec in Domino gloriatur. Illa enim quaerit ab hominibus gloriam; huic autem Deus conscientiae testis maxima est gloria. Illa in gloria sua exaltat caput suum; haec dicit Deo suo: *Gloria mea et exaltans caput meum* [Ps. 3, 4]. Illi in principibus eius vel in eis quas subiugat nationibus dominandi libido dominatur; in hac serviunt invicem in caritate et praepositi consulendo et subditi obtemperando. Illa in suis potentibus diligit virtutem suam; haec dicit Deo suo: *Diligam te, Domine, virtus mea* [Ps. 17, 2]. Ideoque in illa sapientes eius secundum hominem viventes aut corporis aut animi sui bona aut utriusque sectati sunt, aut qui potuerunt cognoscere Deum, *non ut Deum honoraverunt aut gratias egerunt, sed evanuerunt in cogitationibus suis, et obscuratum est insipiens cor eorum; dicentes se esse sapientes* (id est dominante sibi superbia in sua sapientia sese extollentes) *stulti facti sunt et inmutaverunt gloriam incorruptibilis Dei in similitudinem imaginis corruptibilis hominis et uolucrum et quadrupedum et serpentium* (ad huiusce modi enim simulacra adoranda uel duces populorum

vel sectatores fuerunt), *et coluerunt atque servierunt creaturae potius quam Creatori, qui est benedictus in saecula* [Rom. 1, 21f.]; in hac autem nulla est hominis sapientia nisi pietas, qua recte colitur verus Deus, id expectans praemium in societate sanctorum non solum hominum, verum etiam angelorum, *ut sit Deus omnia in omnibus* [Cor. 15, 28].

Prof. Dr. Ulrich Eigler
Vorlesung FS 14
Einführung in die Literatur der Spätantike
9. Kollegstunde (14. April 2014)
Augustin und die christliche Gelehrsamkeit

Texte: 1. Aug. *doctr. christ.* 4,18,35; 4,19,38
 2. Cic. *orat.* 69; 100

Text 1: Aug. *doctr. christ.* 4,18,35; 4,19,38 (Ed.: M. Moreau, Paris 1997 (Bibliothèque Augustinienne))

XVIII, 35. Haec autem tria ille, sicut ab eo dicta sunt, in causis forensibus posset ostendere, non autem <in nostris>, hoc est in ecclesiasticis quaestionibus, in quibus huius quem uolumus informare, sermo uersatur. In illis enim ea parua dicuntur ubi de rebus pecuniariis iudicandum est, ea magna ubi de salute ac de capite hominum ea uero, ubi nihil horum iudicandum est nihilque agitur, ut agat siue decernat, sed tantummodo ut delectetur auditor, inter utrumque quasi media et ob hoc modica, hoc est moderata dixerunt. Modicis enim modus nomen imposuit; nam modica pro paruus abusiue, non proprie dicimus.

In istis autem nostris, quandoquidem omnia, maxime quae de loco superiore populis dicimus, ad hominum salutem nec temporariam, sed aeternam referre debemus, ubi etiam cauendus est aeternus interitus, omnia sunt magna quae dicimus, usque adeo ut nec de ipsis pecuniariis rebus uel acquirendis uel amittendis parua uideri debeant, quae doctor ecclesiasticus dicit, siue sit illa magna siue parua pecunia. Neque enim parua est iustitia, quam profecto et in parua pecunia custodire debemus, dicente Domino: *Qui in minimo fidelis est, et in magno fidelis est* [Luc. 16, 10]. Quod ergo minimum est, minimum est, sed in minimo fidelem esse magnum est. Nam sicut ratio rotunditatis, id est ut a puncto medio omnes lineae pares in extrema ducantur, eadem est in magno disco quae in nummulo exiguo; ita ubi parua iuste geruntur, non minuitur iustitiae magnitudo.

XIX, 38. Et tamen cum doctor iste debeat rerum dictor esse magnarum, non semper eas debet granditer dicere, sed submisse cum aliquid docetur; temperate, cum aliquid uituperatur siue laudatur; cum uero aliquid agendum est et ad eos loquimur qui hoc agere debent nec tamen uolunt, tunc ea quae magna sunt dicenda sunt granditer et ad flectendos animos congruenter. Et aliquando de una eademque re magna et submisse dicitur, si docetur, et temperate, si praedicatur, et granditer, si auersus inde animus, ut conuertatur, impellitur. Quid enim Deo ipso maius est? Numquid ideo non discitur? Aut qui docet unitatem Trinitatis, debet nisi submissa disputatione agere, ut res ad dignoscendum difficilis, quantum datur, possit intelligi? Numquid hic ornamenta, et non documenta quaeruntur? Numquid ut aliquid agat est flectendus auditor et non potius ut discat instruendus? Porro cum laudatur Deus siue de se ipso siue de operibus suis, quanta facies pulchrae ac splendidae dictionis oboritur ei qui potest, quantum potest, laudare quem nemo conuenienter laudat, nemo quomodocumque non laudat! At si non colatur aut cum illo uel etiam prae illo colantur idola siue daemonia siue quaecumque creatura, quantum hoc malum sit atque ut ab hoc malo auertantur homines, debet utique granditer dici.

Text 2: Cic. *orat.* 69; 100 (Ed.: B. Kytzler, München/Zürich ³1988 (Tusculum))

69. Erit igitur eloquens – hunc enim auctore Antonio quaerimus – is, qui in foro causisque civilibus ita dicet, ut probet, ut delectet, ut flectat. probare necessitatis est, delectare suavitatis, flectere victoriae; nam id unum ex omnibus ad obtinendas causas potest plurimum. sed quot officia oratoris, tot sunt genera dicendi: subtile in probando, modicum in delectando, vehemens in flectendo; in quo uno vis omnis oratoris est.

100. Tenemus igitur, Brute, quem quaerimus, sed animo; nam manu si prehendissem, ne ipse quidem sua tanta eloquentia mihi persuasisset, ut se dimitterem. sed inventus profecto est ille eloquens, quem numquam vidit Antonius. quis est igitur is? complectar brevi, disseram pluribus. is est enim eloquens, qui et humilia subtiliter et magna graviter et mediocria temperate potest dicere.

Prof. Dr. Ulrich Eigler
Vorlesung FS 14
Einführung in die Literatur der Spätantike
10. Kollegstunde (08. Mai 2014)
Barbaren in den Köpfen? Vom *sermo rusticus* zur *rusticitas*

- Texte:** 1. Hier. *epist.* 22,29-30
 2. [Athanasius], *Vita Antonii* 77 (*versio latina anonyma*)
 3. Sidon. *epist.* 7,9,1-4
 4. Caesar. *serm.* 1,20

Text 1: Hier. *epist.* 22,29-30 (Ed.: F. A. Wright, London ⁶1991 (Loeb))

29. Variis callidus hostis pugnat insidiis. Sapientior erat coluber omnibus bestiis, quas fecerat dominus Deus super terram. Unde et apostolus: ‚Non,‘ inquit, ‚ignoramus eius astutias‘ [2. Cor. 2, 11]. Nec affectatae sordes nec exquisitae munditiae conveniunt Christianis. Si quid ignoras, si quid de scripturis dubitas, interroga eum, quem vita commendat, excusat aetas, fama non reprobatur; qui possit dicere, ‚Desponsavi enim vos uni viro, virginem castam exhibere Christo‘ [2. Cor. 11, 2]. Aut si non est, qui possit exponere, melius est aliquid nescire securam, quam cum periculo discere. Memento, quoniam in medio laqueorum ambulas et multae veteranae virgines castitatis indubitata in ipso mortis limine coronam perdidere de manibus. Si quae ancillae sunt comites propositi tui, ne erigaris adversus eas, ne infleris ut domina. Unum sponsum habere coepistis, simul psallitis Christo, simul corpus accipitis, cur mensa diversa sit? Provocentur et aliae. Honor virginum sit invitatio ceterarum. Quodsi aliquam senseris infirmiore in fide, suscipe, consolare, blandire et pudicitiam illius fac lucrum tuum. Si qua simulat fugiens servitatem, huic aperte apostolum lege: ‚Melius est nubere, quam uri‘ [1. Cor. 7, 9]. Eas autem virgines viduasque, quae otiosae et curiosae domus circumeunt matronarum, quae rubore frontis adtrito parasitos vicere mimorum, quasi quasdam pestes abice. ‚Corrumpunt mores bonos confabulationes pessimae‘ [1. Cor. 15, 33]. Nulla illis nisi ventris cura est et quae ventri proxima. Istiusmodi hortari solent et dicere: ‚Mi catella, rebus tuis utere et vive, dum vivis,‘ et: ‚Numquid filiis tuis servas?‘ Vinosae atque lascivae quidvis mali insinuant, ac ferreas quoque mentes ad delicias molliunt, et ‚cum luxuriatae fuerint in Christo, nubere volunt habentes damnationem, quia primam fidem inritam fecerunt‘ [1. Tim. 5, 11]. Nec tibi diserta multum velis videri aut lyricis festiva carminibus metro ludere. Non delumbem matronarum salivam delicata secteris, quae nunc strictis dentibus, nunc labiis dissolutis, balbutientem linguam in dimidiata verba moderantur, rusticum putantes omne, quod nascitur. Adeo illis adulterium etiam linguae placet. ‚Quae enim communicatio luci ad tenebras, qui consensus Christo cum Belial?‘ [2. Cor. 6, 14]. Quid facit cum psalterio Horatius? cum evangeliiis Maro? cum apostolo Cicero? Nonne scandalizatur frater, si te viderit in idolio recumbentem? Et licet ‚omnia munda mundis et nihil reiciendum sit, quod cum gratiarum actione percipitur,‘ tamen simul bibere non debemus calicem Christi et calicem daemoniorum. Referam tibi meae infelicitatis historiam.

30. Cum ante annos plurimos domo, parentibus, sorore, cognatis et, quod his difficilius est, consuetudine lautioris cibi propter caelorum me regna castrassem et Hierosolymam militaturus pergerem, bybliothea, quam mihi Romae summo studio ac labore confeceram, carere omnino non poteram. Itaque miser ego lecturus Tullium ieiunabam; post noctium crebras vigilias, post lacrimas, quas mihi praeteritorum recordatio peccatorum ex imis visceribus eruebat, Plautus sumebatur in manibus. Si quando in memet reversus prophetam legere coepissem, sermo horrebat incultus, et quia lumen caecis oculis non videbam, non oculorum putabam culpam esse, sed solis. Dum ita me antiquus serpens inluderet, in media ferme quadragesima medullis infusa febris corpus invasit exhaustum et sine ulla requie – quod dictu quoque incredibile sit – sic infelicia membra depasta est, ut ossibus vix haererem.

Interim parabantur exsequiae et vitalis animae calor toto frigescente iam corpore in solo tam tepente pectusculo palpitabat, cum subito raptus in spiritu ad tribunal iudicis pertrahor, ubi tantum luminis et tantum erat ex circumstantium claritate fulgoris, ut proiectus in terram sursum aspicere non auderem. Interrogatus conditionem Christianum me esse respondi: et ille, qui residebat, ‚Mentiris,‘ ait, ‚Ciceronianus es, non Christianus; ‚ubi enim thesaurus tuus, ibi et cor tuum‘ [Matth. 6, 21].‘ Ilico obmutui et inter verbera – nam caedi me iusserat– conscientiae magis igne torquebar illum mecum versiculum reputans: ‚In inferno autem quis confitebitur tibi? [Ps. 6, 6]? Clamare tamen coepi et heulans dicere: ‚Miserere mei, domine, miserere mei.‘ Haec vox inter flagella resonabat. Tandem ad praesidentis genua provoluti, qui adstiterant, precabantur, ut veniam tribueret adolescentiae, ut errori locum poenitentiae commodaret exacturus deinde cruciatum, si gentilium litterarum libros aliquando legissem. Ego, qui in tanto constrictus articulo vellem etiam maiora promittere, deiurare coepi et nomen eius obtestans dicere, ‚Domine, si umquam habuero codices saeculares, si legero, te negavi.

In haec sacramenti verba dimissus revertor ad superos et mirantibus omnibus oculos aperio tanto lacrimarum imbre perfusos, ut etiam incredulis fidem facerent ex dolore. Nec vero sopor ille fuerat aut vana somnia, quibus saepe deludimur. Teste est tribunal, ante quod iacui, iudicium teste est, quod timui – ita mihi nunquam contingat talem incidere quaestionem! – liventes fateor habuisse me scapulas, plagas sensisse post somnum et tanto dehinc studio divina legisse, quanto mortalia ante non legeram.

Text 2: [Athanasius], *Vita Antonii 77 (versio latina anonyma)*

(Ed.: C. Mohrmann et al., *Vita di Antonio*, 1974 (Scrittori Greci e Latini))

77. 1. Et illi audientes haesitabant et convertebant se huc atque illuc: quod videns Antonius subrisit, et iterum dixit per interpretem: ‚Ista quidem quae dixi manifestam exprobationem habent. 2. Sed quia vos magis sermonibus quasi probabilibus ratione incumbitis, et hanc habentes artem vultis et nos Deum non posse colere nisi per sermonum probationem probaverimus culturam nostram, dicite mihi prius. 3. Res, ipsa maxime Dei scientia, quomodo manifestantur, per sermonum probationem, aut per operationem fidei? Et quid est antiquius, fides quae per operationem est, aut probatio per sermones?‘ 4. At illi fidem per operationem dixerunt maiorem esse, et haec est vera scientia. Et Antonius dixit illis: ‚Bene dixistis. Etenim fides de intimis est animi. [de] Dialectica vero artem initium habet eorum qui composuerunt eam. 5. Ergo quibus inest fides quae per operationem est, his non est opus, necessaria est illis, immo superflua est probatio quae fit per sermones. 6. Quod enim per fidem intelligimus, hoc

vos per sermones temptastis disputare, impossibile facientes. Saepius enim ea quae intelligimus exponere non possumus, unde apparet quia melior est et firmior est fides quam per operationem habemus, quam sophistici syllogismi vestri.

Text 3: Sidon. *epist.* 7,9,1-4 (Ed.: A. Loyen, Paris 1970 (Les Belles Lettres))

1. Desiderio spiritalium lectionum, quarum tibi tam per authenticos quam per disputatores bybliothea fidei catholicae perfamiliaris est, etiam illa, quae maxime tuarum scilicet aurium minime digna sunt occupare censuram, noscere cupis; siquidem iniungis, ut orationem, quam uideor ad plebem Biturigis in ecclesia sermocinatus, tibi dirigam; cui non rhetorica partitio, non oratoriae machinae, non grammaticales figurae congruentem decorem disciplinamque suppeditauerunt. 2. Neque enim illic, ut exacte perorantibus mos est, aut pondera historica aut poetica schemata scintillasue controuersalium clausularum libuit aptari. Nam cum me partium seditiones studia uarietates in diuersa raptarent, sic dictandi mihi materiam suggerebat iniuria, quod tempus occupatio subtrahebat. Etenim tanta erat turba competitorum, ut cathedrae unius numerosissimos candidatos nec duo recipere scamna potuissent. Omnes placebant sibi, omnes omnibus displicebant. 3. Neque ualuissemus aliquid in commune consulere, nisi iudicii sui faciens plebs lenita iacturam sacerdotali se potius iudicio subdidisset, presbyterorum sane paucis angulatim fringultientibus, porro autem palam ne mussitantibus quidem, quia plerique non minus suum quam reliquos ordines pertimescebant. Igitur, dum publice totos singuli cauent, factum est, ut omnes non aspernanter audirent quod deinceps ambienter exponerent. 4. Itaque paginam sume subditis uoluminibus adiunctam, quam duabus uigiliis unius noctis aestivae Christo teste dictatam plurimum uereor ne ipsi amplius lectioni, quae hoc de se probat, quam mihi credas. Memor nostri esse dignare, domine papa.

Text 4: Caesar. *serm.* 1,20 (Ed.: M.-J. Delage, Paris 1971 (Sources Chrétiennes))

20. Sed dicit aliquis: ‚Memoria mihi deest, et eloquentiam ad proferendum uerbum Dei non habeo.‘ Timeo, piissimi domini, ne forte nos non possit ista excusatio in illo tremendo iudicio defensare, qui optime novimus Dominum nostrum non scolasticos vel rhetores, sed piscatores sine litteris et ovium custodes, pauperes utique et ignobiles, ad praedicandum uerbum Domini praelegisse. Unde etiam si sit in aliquo sacerdote pulchra et exuberans eloquentia saecularis, sicut iam supra suggesti, satis incongruum est, si ita voluerit in ecclesia loqui, ut admonitio eius non ad totum, sicut expedit, dominicum gregem, sed vix ad paucos possit scolasticos sermo pervenire. Unde magis (19) simplici et pedestri sermone, quem totus populus capere possit, debent domini mei sacerdotes populis praedicare, implentes illud quod Apostulus ait: ‚Omnibus omnia factus sum, ut omnes lucri facerem‘ [1. Cor. 9, 22], secundum beati Hieronymi sanctum et salubre consilium, quo ait: ‚Sacerdote, inquit, praedicante, oportet ut magis gemitus suscitentur quam plausus.‘

Etiam et hoc diligenter adtendat sanctitas uestra, quia non sine grandi tremore cogitare vel considerare debemus, quod in euangelio ‚sal terrae‘ [Matth. 5, 5] appellari meruimus. Quid enim in sale, nisi doctrina sacerdotum, quid uero in terra, nisi commissus eis populus debet intellegi? Et ideo, quantum possumus, cum Dei adiutorio laborare debemus, ne forte, si sal

ovibus Christi, id est doctrinam, nimium terrenis occupationibus inpediti subtrahimus, quod divina pietas non permittat, infatuatum sal esse mereamur. Etiam et illud non sine grandi metu cogitandum est, quod sal infatuatum non dixit in campis aut in hortis proici, ubi putefacta et sterilis terra solet condiri, sed nullis usibus profuturum in plateis proiectum indignorum pedibus conculcari. Cui sententiae prope similis est illa, ubi legimus: ‚Si homo in hominem peccaverit, orabit pro eo sacerdos. Si autem sacerdos peccaverit, quis et orabit pro eo? (1. Rg 2, 25)‘

in supremo vero Θ legebatur intextum atque in utrasque litteras in scalarum modum gradus quidam insigniti videbantur, quibus ab inferiore ad superius elementum esset ascensus. 5. Eandem tamen vestem violentorum quorundam sciderant manus et particulas quas quisque potuit abstulerant. 6. Et dextra quidem eius libellos, sceptrum vero sinistra gestabat. 7. Quae ubi poeticas Musas vidit nostro assistentes toro fletibusque meis verba dictantes, commota paulisper ac torvis inflammata luminibus: 8. Quis, inquit, has scenicas meretriculas ad hunc aegrum permisit accedere, quae dolores eius non modo nullis remediis foverent, verum dulcibus insuper alerent venenis? 9. Hae sunt enim quae infructuosis affectuum spinis uberem fructibus rationis segetem necant hominumque mentes adsuefaciunt morbo, non liberant. 10. At si quem profanum, uti vulgo solitum vobis, blanditiae vestrae detraherent, minus moleste ferendum putarem: nihil quippe in eo nostrae operae laederentur; hunc vero Eleaticis atque Academicis studiis innutritum... 11. Sed abite potius, Sirenes usque in exitium dulces, meisque eum Musis curandum sanandumque relinquite! 12. His ille chorus increpitus deiecit humi maestior vultum confessusque rubore verecundiam limen tristis excessit. 13. At ego, cuius acies lacrimis mersa caligaret nec dinoscere possem quanam haec esset mulier tam imperiosae auctoritatis, obstupui visuque in terram defixo quidnam deinceps esset actura expectare tacitus coepi. 14. Tum illa propius accedens in extrema lectuli mei parte consedit meumque intuens vultum luctu gravem atque in humum maerore deiectum, his versibus de nostrae mentis perturbatione conquesta est:

Text 2: Cassiod. *var. praef.* (Ed.: Å. J. Fridh, Turnhout 1973 (CCSL XCVI))

1. Cum disertorum gratiam aut communibus fabulis aut gratuitis beneficiis, nullis tamen ueris meritis collegissem, dicta mea, quae in honoribus saepe positus pro explicanda negotiorum qualitate profuderam, in unum corpus redigere suadebant, ut uentura posteritas et laborum meorum molestias, quas pro generalitatis commodo sustinebam, et sinceris conscientiae inemptam dinosceret actionem. 2. Dicebam dilectionem ipsorum mihi potius fore contrariam, ut, quod modo propter desideria supplicantium putabatur acceptum, postea legentibus uideretur insubidum. Addebam debere illos Flacci dicta recolere, qui monet, quid periculi uox praecipitata possit incurrere. 3. Respondendi celeritatem cunctos uidetis exigere, et creditis me impaenitenda proferre? Dictio semper agrestis est, quae aut sensibus electis per moram non comitur aut uerborum minime proprietatibus explicatur. Loqui nobis communiter datum est: solus ornatus est, qui discernit indoctos. 4. Nonus annus ad scribendum relaxatur auctoribus: mihi nec horarum momenta praestantur: mox ut coepero, clamoribus imminetur et festinatione nimia geritur, ne cautius coepta peragantur. Alter nos frequentia inuidiosae interpellationis exaggerat: alter miseriarum mole castigat: alii furiosa contentionum seditione circumdant. 5. Inter haec cur requiritis dictationis eloquium, ubi copiam uix possumus habere sermonum? Ipsas quoque noctes inexplicabilis cura circumuolat, ne desint alimonia ciuitatibus, quae supra omnia populi plus requirunt, studentes uentri, non auribus. Hinc est quod cogimur animo per cunctas ire prouincias et iniuncta semper inquirere, quia non sufficit agenda militibus imperare, nisi haec iudicis assiduitas uideatur exigere. Nolite, quaeso, noxie nos amare. Declinanda est suasio quae plus habet periculi quam decoris. 6. Sed illi me potius tali disceptatione fatigabant: "Praefectum te praetorianae sedis omnes nouerunt, cui dignitati occupationes publicae uelut pedisequae semper assistunt. Ab hac enim exercitiales flagitantur expensae: ab hac uictus

quaeritur sine temporis consideratione populorum: huic etiam uel solum grave iudiciorum pondus adiectum est. Cui ideo leges uisae sunt inmensum onus imponere, dum ad ipsam honoris gratia maluerunt paene omnia pertinere. Quod enim spatium possis publico labori subripere, quando in unum pectus confluit, quicquid utilitas generalitatis exposcit? 7. Addimus etiam, quod frequenter quaesturae uicibus ingrauato otii tempus adimit crebra cogitatio, et uelut mediocribus fascibus insudanti illa tibi de aliis honoribus principes uidentur imponere, quae proprii iudices nequeunt explicare. Haec autem facis nulla uendendo, sed exemplo proprii genitoris ab sperantibus accipis solos labores: sic petentibus praestando gratis sub continentiae munere cuncta mercaris. 8. Regum quin etiam gloriosa colloquia pro magna diei parte in bonum publicum te occupare nouerunt, ut fastidium sit otiosis expectare, quae tu continuo labore cognosceris sustinere. Verum hoc magis tibi ad suffragium laudis potest proficere, si inter tanta et talia ualueris legenda proferre: deinde quod rudes uiros et ad rem publicam conscia facundia praeparatos labor tuus sine aliqua offensione poterit edocere, et usum, quem tu inter altercantium pericula iactatus exerces, illos, qui sunt in tranquillitate positi, contingit feliciter adipisci. 9. Proinde, quod salua fide, qua frueris, dissimulare non poteris, tanta regum beneficia, si pateris ignorari, frustra maluisti benigna festinatione concedi. Noli, quaesumus, in obscurum silentii reuocare, qui te dicente meruerunt illustres dignitates accipere. Tu enim illos assumpsisti uera laude describere et quodam modo historico colore depingere. Quos si celebrandos posteris tradas, abstulisti, consuetudine maiorum, morientibus decenter interitum. 10. Deinde mores prauos regis auctoritate recorris, excedentis audaciam frangis, timorem legibus reddis. Et adhuc dubitas edere quod tantis utilitatibus probas posse congruere? Celas etiam ut ita dixerim, speculum mentis tuae, ubi te omnis aetas uentura possit inspicere. Contingit enim dissimilem filium plerumque generari: oratio dispar moribus uix potest inueniri. Est ergo ista ualde certior arbitrii proles: nam quod de arcano pectoris gignitur, auctoris sui posteritas ueracius aestimatur. 11. Dixisti etiam ad commendationem uniuersitatis frequenter reginis ac regibus laudes: duodecim libris Gothorum historiam defloratis prosperitatibus condidisti. Cum tibi in illis fuerit secundus euentus, quid ambigis et haec publico dare, qui iam cognosceris dicendi tirocinia posuisse? 12. Victus sum, fateor, in uerecundiam meam: nec obsistere tantis prudentibus potui, cum me uiderem ex affectione culpari. Nunc ignoscite, legentes, et si qua est incauta praesumptio, suadentibus potius imputate, quia mea iudicia cum illo uidentur facere, qui me decreuerit accusare. 13. Et ideo quod in quaesturae, magisterii ac praefecturae dignitatibus a me dictatum in diuersis publicis actibus potui reperire, bis sena librorum ordinatione composui, ut, quamquam diuersitate causarum legentis intentio concitetur, efficacius tamen rapiatur animus, cum tendit ad terminum. 14. Illud autem sustinere alios passi non sumus quod nos frequenter incurrimus in honoribus dandis, impolitas et praecipites dictiones, quae sic poscuntur ad subitum, ut uix uel scribi posse uideantur. Cunctarum itaque dignitatum sexto et septimo libris formulas comprehendere, ut et mihi quamuis sero prospicerem et sequentibus in angusto tempore subuenirem: ita quae dixi de praeteritis conueniunt et futuris, quia non de personis, sed de ipsis locis quae apta uidebantur explicui. 15. Librorum uero titulum, operis indicem, causarum praeconem, totius orationis breuissimam uocem, uariarum nomine praenotaui, quia necesse nobis fuit stilum non unum sumere, qui personas uarias suscepimus ammonere. Aliter enim multa lectione satiatis, aliter mediocri gustatione suspensis, aliter a litterarum sapore ieiunis persuasionis causa loquendum est, ut interdum genus sit peritiae uitare quod doctis placeat. 16. Proinde maiorum pulchra definitio est sic apte dicere, ut audientibus possis concepta uota suadere. Neque enim tria genera dicendi in cassum prudens

definiuit antiquitas: humile, quod communione ipsa serpere uideatur: medium, quod nec magnitudine tumescit nec paruitate tenuatur, sed inter utrumque positum, propria uenustate ditatum suis finibus continetur: tertium genus, quod ad summum apicem disputationis exquisitis sensibus eleuatur: uidelicet, ut uarietas personarum congruum sortiretur eloquium et, licet ab uno pectore proflueret, diuersis tamen alueis emanaret, quando nullus eloquentis obtinet nomen, nisi qui trina ista uirtute succinctus causis emergentibus uiriliter est paratus. 17. Huc accedit, quod modo regibus, modo potestatibus aulicis, modo loqui uideamur humillimis, quibus alia contigit sub festinatione profundere, alia uero licuit cogitata proferre, ut merito uariarum dicatur, quod tanta diuersitate conficitur. Sed utinam, sicut ista regulis accepisse probamur antiquis, ita eadem promissae resignent merita dictionis. 18. Quapropter humile de nobis uerecunde promittimus: mediocre non improbe pollicemur: summum uero, quod propter nobilitatem sui est in edita dictione constitutum, nos attigisse non credimus. Verum tamen sileant praesumptiones illicitae, qui legendi sumus. Incongruo namque nostras de nobis disputationes ingerimus, qui uestra potius iudicia sustinemus.

Text 3: Cassiod. *inst. 1 praef. 1* (Ed.: R. A. B. Mynors, Oxford³1963)

1. Cum studia saecularium litterarum magno desiderio fervere cognoscerem, ita ut multa pars hominum per ipsa se mundi prudentiam crederet adipisci, gravissimo sum, fateor, dolore permotus ut Scripturis divinis magistri publici deessent, cum mundani auctores celeberrima procul dubio traditione pollerent. nisus sum cum beatissimo Agapito papa urbis Romae ut, sicut apud Alexandriam multo tempore fuisse traditur institutum, nunc etiam in Nisibi civitate Syrorum Hebreis sedulo fertur exponi, collatis expensis in urbe Romana professos doctores scholae potius acciperent Christianae, unde et anima susciperet aeternam salutem et casto atque purissimo eloquio fidelium lingua comeretur. sed cum per bella ferventia et turbulenta nimis in Italico regno certamina desiderium meum nullatenus valuisset impleri, quoniam non habet locum res pacis temporibus inquietis, ad hoc divina caritate probor esse compulsus, ut ad vicem magistri introductorios vobis libros istos Domino praestante conficerem; per quos, sicut aestimo, et Scripturarum divinarum series et saecularium litterarum compendiosa notitia Domini munere panderetur, minus fortasse disertos, quoniam in eis non affectata eloquentia sed relatio necessaria reperitur; utilitas vero inesse magna cognoscitur, quando per eos discitur unde et salus animae et saecularis eruditio provenire monstratur. in quibus non propriam doctrinam sed priscorum dicta commendo, quae posteris laudare fas est et praedicare gloriosum, quoniam quicquid de priscis sub laude Domini dicitur, odiosa iactantia non putatur. huc accedit quod magistrum gravem pateris, si frequenter interrogas; ad istos autem quotiens redire volueris, nulla asperitate morderis.

Prof. Dr. Ulrich Eigler
Vorlesung FS 14
Einführung in die Literatur der Spätantike
12. Kollegstunde (22. Mai 2014)
Klausursitzung und Abschluss-Vorlesung

10:15 bis 11:00 Uhr: Klausur

11:15 bis 12:00 Uhr: Abschluss-Vorlesung zum Thema

Von der Villa ins Kloster: Die neuen Bedingungen der lateinischen Schriftkultur